

Цани Гинчевъ

Роденъ е презъ 1832 година въ гр. Лѣсковецъ, а починалъ презъ 1894 година. Цани Гинчевъ е единъ отъ нашитѣ първи учители-просвѣтителѣ и писателъ. Когато билъ учителъ въ гр. Болградъ, Румѣния, вземалъ участие при списването на тогавашното списание „Общъ трудъ“, въ което печатилъ народни пѣсни и свои трудове. Първата му голѣма творба, балада-а „Две тополи“, е печатана въ Цариградъ презъ 1872 год. Написалъ е още повеститѣ: „Зиналата стена“ и „Ганчо Косерката“.

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка, до:

Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бжде изненаданъ съ единъ хубавъ подарѣкъ.

Плаче вѣтъръ въвъ стѣклата
сякашъ плаче отъ студа,
чака Катя своята майка
да се върне отъ града.
Надалече куче вие
своята мжка жално лѣй.
„Зълъ човѣкъ дали го бие“...
шепне Катя и нѣмей!
Сънъ не идва на очитѣ
сънътъ бѣга отъ студа,
на кълбо е Катя свита,
жално гледа къмъ града.
„Ахъ, кога ще дойде мама
топълъ чаецъ да свари,
да си хапнеме и двама,
да сме сити до зори?
А фабричната сирена
пуста нейде тамъ нѣмей,
моята мама изморена
ще си дойде да ме сгрѣй...“

Дим. Христовъ

БАРАБАНСКИ СЪВЕТИ

— Мирувайте, за да не ходите често съ превързани глави!

— Мамо... мамо... мамо!...
Въ стаята като звънъ на малки звънчета се разливаше нѣжното гласче на малкото Фанче. Майката засмѣна влѣзе въ стаята съ пакетъ въ рѣцетѣ.

— Ела, сладкото мое момиченце! Ела да видишъ, мама какво му е купила!... Ела!

— Мамо... мамо...

Фанчето се спусна и потъна въ топлиѣ прегръдки на любимата си майка.

— Чакай, Фанче! Вижъ, какво има тука...

Засмѣна, майката разтвори пакета и предъ очитѣ на малката синеока красавица блѣснаха две бѣли кѣнки. Фанчето наведе главица.

— Но защо, моето мило момиченце, не се радвашъ?...

— Мамо, сладка маминко, искамъ нѣщо да ти кажа.

Чували ли сте

„Хиромантия“ е грѣцка дума, която преведена на български означава ржкогадание, тоестъ гадание по чертитѣ и знацитѣ на дланѣта. Изкуството да се гадае по ржката (дланѣта) се е практикувало отъ древнитѣ народи: египтяни, халдейци,

В. Я. Свѣтловъ

ЖЪЛАТА ТРЕСКА

Романъ за деца и юноши. Преведе Йосифъ Сжбевъ

(5)

— Кое именно? Какъ съмъ я взелъ? Много просто. Вие не бѣхте ли при погребението? Той не можеше да влѣзе въ ковчегъ. Изпратили малѣкъ ковчегъ. Да се праща за други, бѣше невъзможно. Едва бѣха доставили този. Е, мѣриха и тѣй, и инѣкъ — не върви. Исаха да свиятъ краката — капакътъ не прилѣга. Тогава азъ му отрѣзахъ главата. Майка му го обичаше безумно. Ще ѣ пратя това за споменъ.

Той говорѣше за това просто, спокойно, като за най-обикновено нѣщо. И не бѣше лудъ, а съвършено здравъ човѣкъ. Но, може би, азъ съмъ полудѣлъ?

— Но какъ ще я изпратите? — усъмнихъ се азъ. — Та нали тя ще се развали?

— Да, вие едвали не я развалихте съ вашето любопитство. Но повече — ни дума. — И той допрѣ прѣстъ до устнитѣ. — Скоро ще разберете всичко. Къмъ пладне ще бждемъ въ селото на индийцитѣ. До това време нищо нѣма да научите отъ мене.

Въ селото ни срещна старъ индеецъ, който ме погледна подозрително и заговори съ французина на нѣкакъвъ страненъ, силно разваленъ отъ мѣстното наречие испански езикъ. Изглежда, французинътъ го успокои.

Индиецътъ предаде конетѣ на сина си, а насъ заведе право въ низката колиба. Тамъ бѣше тъмно и прохладно, но широката бамбукова врата оставаше отворена и когато очитѣ ми свикнаха съ тъмнината, почнахъ да различавамъ обстановката и предметитѣ.

По дължината на стената имаше поличка, постлана съ рогозка отъ оризови стѣбла. Индеецътъ ни заведе къмъ тази поличка и азъ видѣхъ върху нея редъ отъ нѣкакви космати топки на величина колкото голѣма круша.

Помислихъ, че се лъжа. Приближихъ се. Имаше много отъ тѣзи кълбенца покрити съ дълги или кѣси гладки коси, отъ всички възможни оттенѣци, като почнешъ отъ тъмно-

черния до свѣтло-кестенявия. Имаше и посивѣли. У нѣкои топки космитѣ бѣха дотолкова дълги, че не само обвиваха кълбѣцето, но висѣха и отъ поличката надолу.

Азъ не разбрахъ нищо. Струваше ми се, че това сѣ нѣкакви неизвестни и никога невиджани отъ мене плодове, предъ които стоехъ въ пълно недоумение. Заедно съ това, въ душата ми се подхранваше нѣкакво неприятно, мжтно чувство.

— Сжщото ли ще направишъ и съ неговата глава? — попита французинътъ.

— Да, господине! Както желаете!

— За колко?

— Двадесетъ сюкре.*)

— И кутийка, нали? Искамъ да я изпратя въ Европа.

— Съ кутийка.

Стана нѣщо необикновено. Стори ми се, че имамъ халюцинация. Никога нѣма да забравя това.

Индиецътъ взе най-близкия плодъ въ ржка и духна въ коситѣ. Последнитѣ се разтвориха въ страни и азъ видѣхъ жълто-бледо човѣшко лице съ затворени очи. Обикновено човѣшко лице, силно умалено до размѣръ на много голѣми ябълки. Всичко въ това лице бѣше пропорционално, сякашъ

Сюкре — пари.